

Pożegnanie prof. dr hab. med. Teresy Wagner

Profesor Teresa Wagner, wieloletni kierownik Zakładu Anatomii Patologicznej Instytutu Reumatologii w Warszawie, zmarła 2 września 2010 roku w Podkowie Leśnej. Przez lata pracowałam w Zespole kierowanym przez Panią Profesor, stąd przypadł mi zaszczyt Jej pożegnania.

Żegnamy człowieka wspaniałego, łącząc się w bólu z Rodziną i zapewniamy o naszej życzliwości, serdeczności i wdzięcznej pamięci.

Pani Profesor po uzyskaniu dyplomu lekarza na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Warszawie od 1964 roku nieprzerwanie pracowała w Zakładzie Anatomii Patologicznej Instytutu Reumatologii jako uczennica i współpracownik prof. Eugeniusza Małdyka. Przechodziła tam kolejne etapy życia zawodowego, takie jak specjalizacje I i II stopnia z patomorfologii oraz uzyskując kolejno stopień doktora nauk medycznych, potem doktora habilitowanego i tytuł profesora. Od 1992 roku była kierownikiem Zakładu Anatomii Patologicznej IR.

Była znana i szanowana w środowisku patomorfologów. Pomagała każdemu, kto gubił się w zagadnieniach z kręgu reumatologii, którą opanowała w stopniu perfekcyjnym. Dzięki własnej pracy i zdobytemu doświadczeniu była istotnym ogniwem diagnostyki klinicznej; Jej diagnozy histopatologiczne nie raz wyjaśniały kłopoty klinicystów, dla których była równorzędnym, a czasami decydującym partnerem. Pamiętamy Ją jako człowieka wielkiej pracy i wielkiej prawości. Pani Profesor była autorem lub współautorem niemal 130 publikacji naukowych, przedstawiła około 30 doniesień na krajowych i zagranicznych zjazdach naukowych. Dotyczyły one głównie zagadnień histokliniki i immunopatologii chorób reumatycznych, takich jak reumatoidalne zapalenie stawów, toczeń rumieniowaty układowy, zespół Sjögrena, gorączka reumatyczna oraz zapalne i niezapalne choroby naczyń. Spośród układowych powikłań reumatoidalnego zapalenia stawów amyloidoza była tematem największej liczby publikacji Pani Profesor. Elementy poznawcze i praktyczne Jej badań, stanowiące istotny wkład do rozwoju reumatologii w Polsce, przyczyniły się do utrwalenia znaczenia nowoczesnych metod biopsyjnej analizy immunomorfologicznej w diagnostyce chorób tkanki łącznej. Była jednym z bardzo niewielu w Polsce wybitnych znawców zagadnień patologii chorób tkanki łącznej.

Pani Profesor była badaczem ciekawym i dociekliwym, ostrożnym w stawianiu diagnoz. Niestęchanie skrupulatna i skromna, przede wszystkim miała na względzie dobro chorego człowieka. Zawsze otwarta na wszelką współpracę, szczególnie w stosunku do studentów i młodych lekarzy. Była opiekunem kilku specjalizacji, pod jej kierunkiem młodzi lekarze uzyskali stopień doktora medycyny. Zawsze – jako doktor, potem docent i profesor – była osobą wrażliwą na ludzkie sprawy i bolączki.

W życiu pozazawodowym, pozostanie w naszej pamięci Jej fascynacja wnuczkami i światem dziecka, w którym odnajdowała radość. Fascynowała Ją też literatura piękna i otaczająca przyroda.

Życ można w lęku albo w miłości. Miłość to otwarcie, ofiarowywanie i zapominanie o sobie. I taką pamiętamy Naszą Panią Profesor. Żegnamy człowieka, który zawsze pozostanie dla nas symbolem i wzorem wrażliwości oraz skromności. Dziękujemy, że spotkaliśmy Cię na swojej drodze i mogliśmy być z Tobą. Dziękujemy za wspólne działania, rozmowy, Twoje wsparcie i dzielenie się doświadczeniem. Zawsze pozostaniesz w naszej pamięci.

Monika Prochorec-Sobieszek